

ELS MERCATS

WWW. Cotització de tots els valors a bolsa.elperiodico.com

Més lluny que Dow i Jones

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Des de mitja tarda d'ahir que a les redaccions de qualsevol web de finances corria el mateix acudit: «Per fi passarem de les pàgines de finances a la portada»; això no era tot, a més a més, per un fet positiu. I sí, ahir, en un entorn en què els rècords es cotitzen més que la fumata blanca del Vaticà, l'índex de Wall Street va superar el seu límit anterior, els 14.200 punts del final eufòric -i traumàtic- de l'any 2007. Des que els *proto-periodistes* Charles Dow i Edward Jones s'inventessin l'índex que porta els seus cognoms, l'any 1896, la cota més alta es va registrar ahir. A primera hora de cotització, el Dow Jones pujava el 0,83%, per sobre dels 14.257 punts, abans d'iniciar els coneguts ajustos.

Com compaginar el concepte de precipici amb el de màxims índexs de cotització no és fàcil, però tam-

L'Ibex**ELS QUE PUGEN MÉS**

	EUROS	%VAR.	%VAR. ANY
IAG	2,8600	4,11	28,25
INDRA	9,2670	3,74	-7,51
INDITEX	107,6000	3,46	1,99
ARCELOR MITTAL	11,1900	3,13	-12,44
ACCIONA	46,3450	2,99	-17,55
TELEFONICA	10,6950	2,89	4,96
AMADEUS	19,9700	2,78	4,83
MAPFRE	2,5290	2,72	9,24
FERROVIAL	12,5500	2,53	12,05
BME	20,2100	2,48	9,54
REE	42,7900	2,17	16,84
ACS-DRAGADOS	18,3650	2,14	-3,55
IBERDROLA	3,8900	2,10	-7,27
SANTANDER	5,8670	1,91	-3,82

B Sabadell

poc un fenomen paranormal. Com a mínim hi ha dues explicacions que s'acosten a la racionalitat. La primera i més important, que durant el relleu a la cúpula del govern xinès, el mandatari sortint, Wen Jiabao va anunciar que l'objectiu d'alt creixement (7,5% de mitjana) es mantenia, compensat amb el bon desig de reduir la bretxa entre rics i pobres. Això significa que la locomotora asiàtica i global continua tibant la resta, els Estats Units inclosos. La segona raó és d'ordre intern nord-americà: malgrat la dura realitat de contenció fiscal, els operadors estan convençuts que Bernanke mantindrà la seva política de diners a cabassos perquè al sector financer no li falti de res.

Fruit d'aquesta conjunció de bones notícies, tot i que efímeres, l'Ibex 35 també se'n va encomanar i va créixer el 2,15%, fins als 8.423 punts. ≡

Divises
 UN DÒLAR VAL **0,7672 €** ↓

 UN EURO VAL **1,3034 \$** ↑
Combustible
Barril de petroli A UN MES
Màxim del dia **111,82 \$**
Tancament **111,66 \$**
Gasolines

Sense plom 95	1,509 €
Sense plom 98	1,624 €
Gasoil	1,409 €

Preu del diner
 BCE **0,75%**
Interbancari **0,545%**
Euribor **0,650%**
Hipoteques

175.000 EUROS A 30 ANYS

Quota mensual

535,18 €
DOW JONES
14.253,77
↑+0,90%

 NASDAQ
3.224,13
↑+1,30%

 FOOTSIE
6.431,95
↑+1,40%

 DAX
7.870,31
↑+2,30%

 CAC 40
3.787,19
↑+2,10%

 NIKKEI
11.683,45
↑+0,30%

 EUROSTOXX
2.683,02
↑+2,40%
EVOLUCIÓ DE L'INTERÈS GENERAL

Concedir no és cedir

Gestors municipals i proveïdors busquen noves formes de cooperació en el marc de la legislació europea ≡ **La caiguda d'ingressos** posa en perill serveis transferits a empreses

J.-M. U.
BARCELONA

Amb la suspicàcia regnant sobre les actuacions de polítics i l'avantatge dels proveïdors, afirmar que ahir es van reunir dos centenars de gestors públics i directius d'empreses a les instal·lacions de CaixaForum de Montjuïc, per discutir sobre el model de contractació del futur, seria suficient per alimentar les sospites. No només això, hi ha un portal d'internet (ajuntamentimpulsa.cat) d'iniciativa privada, que és la plataforma en què coincideixen demandants públics i oferents, i que va convocar la jornada d'ahir.

Tot al contrari. Ja se sap que la crisi ha deixat els municipis amb les arques espremudes, però amb els mateixos o més serveis que els que els corresponen. Molts, en règim de concessió, amb tots els requisits exigits, al seu dia, per la llei. És en aquest punt on arrenca la raó de ser d'aquestes trobades: la futura directiva europea -relleva la vigent 2002-2018- està orientada a convertir en norma que els avui denominats serveis públics siguin considerats serveis d'interès general, la prestació dels quals s'efectua per part d'empreses privades

► Sessió de debat, ahir, a CaixaForum, sobre serveis municipals.

Els equipaments esportius o el servei funerari són exemples de gestió exitosa

després d'un procés de licitació molt més simple i, atenció a la dada, per tramitació informàtica obligatòria des del 2016.

¿El projecte de llei de sostenibilitat -terme d'amenaça?- de les administracions locals va en aquest sentit? Més clar no ho va poder negar Francisco Blanco, cap del servei de contractació de la Generalitat: «**El legislador no entén el que ve d'Europa. Prefereixen Napoleó abans que**

Brussel·les. Persisteix la resistència cultural dels cossos jurídics de l'Estat. És el principi patrimonialista que encara veu en les concessions una cessió del que competeix l'Administració. Per l'altre costat, des de la Cambra de Concessionaris (per abreviar), Francesc Sibina va admetre que hi havia mals models de cooperació (obres i serveis inútils), «**però s'ha d'afrontar la conversió; la llei ha de ser una oportunitat, no una amenaça.**»

Una concessió tampoc es pot veure com si fos un xollo. Té el seu risc, com els passa als gestors d'instal·lacions esportives de titularitat municipal, que sovint són pimes que compleixen amb tots els requisits i que estan amenaçades per gimnasos de baix cost que s'instal·len a prop d'aquests centres públics a uns preus rebentats, segons indiquen Paco Segura i Toni Brocal.

A l'altre extrem, el model de cooperació publicoprivada que suposa Mémora, segons el director general, Eduard Vidal: una separació adequada de serveis funeraris de gestió privada, cementiris de competència municipal (taxes) i assegurances privades constitueixen un model d'innovació. ≡

La ràtioJOSEP-MARIA
Ureta**Reiterar**

Des del començament de l'ensorrament d'una part del sistema de caixes d'estalvis, els itineraris -del llatí *iter*, camí-, que es van dissenyar per recuperar l'estabilitat del sector -que no l'aportació dels contribuents/impositors-, s'han mostrat menys fiables que la declaració de renda d'un tresorer de partit. Primer van ser les fusions, després la sortida a borsa o la intervenció pública i després l'adjudicació directa o per subhasta. Tots aquests itineraris recorden aquella vella dita catalana que diu que «si vols fer dreuera no deixis mai la carretera».

L'última proposta és desfer les pitjors decisions i crear una espècie de banc públic amb la suma de Bankia, Catalunya Banc i Nova Caixa Galícia. Els costos laborals són els previsible. ¿Un govern conservador és capaç de creure en la banca pública, com eren les caixes abans de convertir el fang de la guardiola en totxo? Hi ha prou substrat argumental, perquè amb els diners del contribuent es pugui fer un banc públic i competitiu. A Europa n'hi ha exemples. No trigaran a aparèixer els arguments reiteratius (més *iter*) que convenen més a aquells que han propiciat el desastre: els polítics i *neocons* que van recomanar la dreuera.